

Bank moet aan deurwaarder meedelen of schuldenaar er bankiert

Authors	Diamant, Yael
Published in	Jurisprudentie Onderneming & Recht
Publication Date	2025-09-26
Document Version	publishersversion
Link	https://research.tilburguniversity.edu/en/publications/902b27ef-8e7b-4a70-b0e1-9530a2487e0a
Citation	Diamant, Y 2025, 'Bank moet aan deurwaarder meedelen of schuldenaar er bankiert', Jurisprudentie Onderneming & Recht, vol. 2025, no. 9, 194, pp. 2195-2199.
Download Date	2026-06-18 18:01:44
Rights	<p>General rights</p> <p>Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research. - You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain - You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal" <p>Take down policy</p> <p>If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.</p>

blijft eiser”? Ja. Een duidelijk voorbeeld is de negatieve verklaring voor recht. Die draait de rollen om. Een procedure waarin de schuldenaar (de latere gefailleerde) een verklaring voor recht vordert dat hij geen geldbedrag verschuldigd is aan de wederpartij, moet worden geschorst op grond van art. 29 Fw, ondanks de omstandigheid dat de gefailleerde de oorspronkelijk eiser is. En een procedure waarin de gefailleerde de gedaagde is en de wederpartij een negatieve verklaring voor recht vordert dat de gefailleerde geen geldbedrag aan haar is verschuldigd, zal onder art. 27 Fw vallen. Zie voor Duitsland: Uhlenbruck/Mock, 15. Aufl. 2019, InsO § 85 Rn. 147.

11. Een geval waarover men kan twijfelen, is de spiegelbeeldige situatie ten opzichte van Van den Elshout/Jeylemaker q.q. In die zaak ging het om de pretense vordering van de latere gefailleerde uit onverschuldigde betaling krachtens een nog niet onherroepelijke uitspraak. Hoe zit het met een pretense vordering van de wederpartij uit onverschuldigde betaling krachtens een nog niet onherroepelijke uitspraak? Volgens het principe “eens eiser, blijft eiser” is art. 27 Fw van toepassing, omdat de gefailleerde de oorspronkelijke eiser is. Maar naar analogie van Van den Elshout/Jeylemaker q.q. lijkt art. 29 Fw van toepassing. De voortzetting van de procedure draait immers om de vraag of de wederpartij een verifieerbare vordering uit onverschuldigde betaling heeft. De toepassing van art. 29 Fw zou ertoe leiden dat de procedure geschorst blijft tot de verificatievergadering. Dat voorkomt dat proceshandelingen worden verricht die, naar later blijkt, onnodig waren omdat er onvoldoende vermogen in de boedel is om het onverschuldigd betaalde daadwerkelijk terug te betalen. De keerzijde is dat het langer duurt voordat er een eindbeslissing is. Zie over dit onderwerp ook K.P. Hoogenboezem & A.C.A.D. Bakker, ‘Appelleren en failleren’, FIP 2012/8, p. 279-285.

12. Het antwoord op de vraag of de procedure tot een vermeerdering of vermindering van de boedel kan leiden, is belangrijker dan de procespositie van de gefailleerde in eerste aanleg. De vraag wie de oorspronkelijke eiser is, is een handige vuistregel, maar wijst niet altijd het juiste artikel of rechtsgevolg aan. Het arrest Van den Elshout/

Jeylemaker q.q. en de hier geannoteerde uitspraak illustreren dat.

mr. M.H. Remmink
advocaat bij Damsté advocaten-notarissen, promovendus aan de Radboud Universiteit

194

Bank moet aan deurwaarder mededelen of schuldenaar er bankiert

Gerechtshof Amsterdam
18 maart 2025, zaaknr. 200.339.904,
ECLI:NL:GHAMS:2025:722
(mr. Bisschop, mr. Van Tuyll van Serooskerken-Roëll, mr. Van Schaick)
Noot prof. mr. Y. Diamant

Beslag- en executierecht. Derdenbeslag onder bank. Doel en betekenis art. 475aa Rv. Bank moet op grond van art. 475aa Rv de vraag beantwoorden of de schuldenaar al dan niet een rekening bij haar aanhoudt. Geen strijd met AVG. Hoger beroep van Rb. Amsterdam 5 maart 2024, «JOR» 2024/150, m.nt. Steneker.

[Rv art. 475aa]

De tekst van art. 475aa Rv biedt steun aan het standpunt dat een bank, desgevraagd, aan de deurwaarder moet melden of zij al dan niet activa van de schuldenaar onder zich heeft. Maar de wetsgeschiedenis van art. 475aa Rv leert dat de wetgever met art. 475aa Rv een andere bedoeling heeft gehad. In de memorie van toelichting staat immers dat met de bepaling voor de deurwaarder de bevoegdheid wordt ingevoerd “om voorafgaand aan de beslaglegging aan banken te vragen of de schuldenaar bij hen een bankrekening aanhoudt.” Nadat was geconstateerd dat sommige banken uit art. 475aa Rv afleidden dat zij de vraag van de deurwaarder ontkennend moeten beantwoorden als de schuldenaar weliswaar een bankrekening bij hen aanhoudt, maar daarop geen batig saldo heeft, heeft het ministerie een wijziging van art. 475aa Rv voorbereid, waarbij de zinsnede “of deze geldmiddelen van die schuldenaar onder zich heeft,” wordt vervangen door “of

de schuldenaar bij haar een betaalrekening of spaarrekening aanhoudt." De wijziging "verduidelijkt" dat art. 475aa Rv tot doel heeft de deurwaarder de bevoegdheid te geven om aan een bank te vragen of een schuldenaar er bankiert. Aldus blijkt de bevoegdheid van de deurwaarder respectievelijk de verplichting van de bank ruimer dan uit de tekst van art. 475aa Rv zou kunnen worden afgeleid. De bank is gehouden tot beantwoording van de vraag van de deurwaarder of de schuldenaar al dan niet een rekening bij haar aanhoudt. Van de door de bank gestelde strijd met de AVG is dan geen sprake.

*Coöperatieve Rabobank UA te Amsterdam, appellante,
advocaat: mr. T.T. van Zanten, tegen
Hoist Finance AB te Stockholm (Zweden), geïntimeerde,
advocaat: mr. E.H.J. Slager.*

1. De zaak in het kort

1.1. Dit kort geding draait om de uitleg van artikel 475aa Rv, dat de deurwaarder die gerechtigd is tot beslaglegging, bevoegd maakt om een bank te vragen of zij geldmiddelen van de schuldenaar onder zich heeft. Hoist vindt dat de desbetreffende bank de vraag positief moet beantwoorden als de schuldenaar een bankrekening bij haar aanhoudt, ook als die bankrekening geen positief saldo heeft. Rabobank vindt dat zij de vraag in zo'n geval negatief moet beantwoorden.

1.2. De kantonrechter, rechtdoende in kort geding, heeft zich bij de uitleg van Hoist aangesloten, en de uitleg van Rabobank verworpen. Daar tegen komt Rabobank in dit hoger beroep op.

(...; red.)

3. Feiten

3.1. De kantonrechter heeft in rov. 3 van het bestreden vonnis (onder 3.1 tot en met 3.6) de feiten opgesomd die bij de beoordeling van deze zaak tot uitgangspunt strekken. Deze feiten zijn in dit hoger beroep niet in geschil, zodat zij ook aan dit arrest ten grondslag worden gelegd. Deze feiten komen neer op het volgende.

(i) Op vordering van Hoist heeft de rechtbank Zeeland-West-Brabant bij vonnis van 21 juni 2023 [naam] (hierna: [naam]) veroordeeld om aan Hoist Finance € 580,47 met rente en kosten te

betalen. Het vonnis is op 10 juli 2023 aan [naam] betekend.

(ii) [naam] heeft niet aan zijn veroordeling voldaan.

(iii) In opdracht van Hoist heeft een deurwaarder bij brief van 22 december 2023, onder verwijzing naar artikel 475aa Rv, aan Rabobank gevraagd of zij geldmiddelen van [naam] onder zich heeft. Rabobank heeft ontkennend geantwoord.

(iv) Bij e-mail van 22 december 2023 heeft de deurwaarder Rabobank gevraagd om te verduidelijken of haar antwoord inhoudt dat [naam] geen bankrekening bij haar aanhoudt dan wel dat hij wel een bankrekening bij haar aanhoudt maar daarop geen positief saldo heeft.

(v) Rabobank heeft de deurwaarder nader geantwoord dat artikel 475aa Rv haar niet verplicht om de gevraagde verduidelijking te geven.

4. Eerste aanleg

4.1. Hoist heeft in eerste aanleg gevorderd dat Rabobank wordt veroordeeld om de nadere vraag van de deurwaarder alsnog te beantwoorden. Aan deze vordering heeft zij ten grondslag gelegd dat artikel 475aa Rv de bank tot een antwoord op die vraag verplicht. Hoewel die verplichting niet met zoveel woorden in de bepaling staat, zou zij wel voortvloeien uit de ratio daarvan.

Rabobank heeft de vordering bestreden. Zij heeft aangevoerd dat artikel 475aa Rv een bank verplicht om te antwoorden op de vraag of zij geldmiddelen van de schuldenaar onder zich heeft. Als de schuldenaar geen bankrekening of een bankrekening met een negatief saldo bij de bank aanhoudt, zou de bank de vraag ontkennend moeten beantwoorden, omdat zij anders in strijd met onder meer de AVG zou handelen.

4.2. De kantonrechter heeft artikel 475aa Rv uitgelegd overeenkomstig het standpunt van Hoist. Hij heeft Rabobank veroordeeld om de deurwaarder alsnog de gevraagde verduidelijking te verstrekken. Rabobank is veroordeeld in de kosten van de procedure.

5. Beoordeling

5.1. Hoist heeft ter zitting van het hof en met de daarna toegezonden specificatie toegelicht – en Rabobank heeft beaamd – dat de omvang van de vordering ten tijde van de dagvaarding in eerste aanleg een hogere waarde had dan € 1.750.

5.2. Hoist heeft ook in hoger beroep voldoende spoedeisend belang bij haar vordering.

5.3. Rabobank heeft in hoger beroep één grief tegen het bestreden vonnis aangevoerd. Zij betoogt – evenals in eerste aanleg – dat de tekst van artikel 475aa Rv niet anders kan worden begrepen dan dat de bank desgevraagd aan de deurwaarder dient te melden of zij geldmiddelen van de schuldenaar onder zich heeft, dat wil zeggen of de schuldenaar een bankrekening met een positief saldo bij haar aanhoudt. Artikel 475aa Rv zou niet zo mogen worden gelezen dat de bank de deurwaarder moet melden dat de schuldenaar bij haar een bankrekening heeft, ongeacht of daarop enig batig saldo staat. Ook de AVG zou een dergelijke uitleg van de op zichzelf duidelijke tekst beletten, aldus steeds Rabobank.

5.4. Aan Rabobank moet worden toegegeven dat de tekst van artikel 475aa Rv steun biedt aan het standpunt dat een bank, desgevraagd, aan de deurwaarder moet melden of zij al dan niet *activa* van de schuldenaar onder zich heeft. Maar de wetgeschiedenis van artikel 475aa Rv leert – naar Rabobank niet bestrijdt – dat de wetgever met artikel 475aa Rv een andere bedoeling heeft gehad. In de memorie van toelichting bij wetsvoorstel 35225 (TK 2018-2019, nr. 3) staat immers (p. 48, zie ook al p. 3) dat met de bepaling voor de deurwaarder de bevoegdheid wordt ingevoerd “om voorafgaand aan de beslaglegging aan banken te vragen of de schuldenaar bij hen een bankrekening aanhoudt.” Nadat was geconstateerd dat sommige banken uit artikel 475aa Rv afleiden dat zij de vraag van de deurwaarder ontkennend moeten beantwoorden als de schuldenaar weliswaar een bankrekening bij hen aanhoudt maar daarop geen batig saldo heeft, heeft het ministerie een wijziging van artikel 475aa Rv voorbereid (Wijziging van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering in verband met aanpassingen in het beslag- en executierecht (Verzamelwet beslagen executierecht), KetenID: [nummer], strekken de tot enkele wijzigingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering die nodig zijn als gevolg van, onder meer, praktijkervaringen met het herziene beslag- en executierecht), waarbij de zinsnede “of deze geldmiddelen van die schuldenaar onder zich heeft”, wordt vervangen door “of de schuldenaar bij haar een betaalrekening of spaarrekening aanhoudt”. In de memorie van toelichting (p. 1) staat dat de wijziging “verduidelijkt” dat artikel 475aa Rv tot doel heeft de deurwaarder de bevoegdheid te geven om aan een bank te vragen of een schuldenaar er bankiert.

5.5. Aldus blijkt de bevoegdheid van de deurwaarder respectievelijk de verplichting van de bank ruimer dan uit de tekst van artikel 475aa Rv zou kunnen worden afgeleid. De bank is gehouden tot beantwoording van de vraag van de deurwaarder of de schuldenaar al dan niet een rekening bij haar aanhoudt. De uitleg van artikel 475aa Rv door Rabobank is dus onjuist. Van de gestelde strijd met de AVG is dan geen sprake.

5.6. De grief faalt. Het vonnis waarvan beroep zal worden bekrachtigd. Rabobank is in het hoger beroep in het ongelijk gesteld en zal daarom worden veroordeeld in de proceskosten in hoger beroep. Het hof stelt deze kosten als volgt vast: (...; *red.*)

6. Beslissing

Het hof:

6.1 bekrachtigt het vonnis waarvan beroep;

6.2. veroordeelt Rabobank in de kosten van het geding in hoger beroep (...; *red.*);

6.3. verklaart deze veroordeling uitvoerbaar bij voorraad;

NOOT

1. Deze zaak gaat over derdenbeslag op een bankrekening en is het vervolg op Rb. Amsterdam 5 maart 2024, «JOR» 2024/150, m.nt. Steneker. Het draait om de uitleg van art. 475aa Rv. Tot 1 juli 2025 bepaalde dat artikel dat de deurwaarder die gerechtigd is tot beslaglegging, bevoegd is om een bank te vragen of zij geldmiddelen van de schuldenaar onder zich heeft.

2. Als een bank “nee” antwoordt op deze vraag, kan dit twee dingen betekenen. Ofwel de schuldenaar houdt geen bankrekening bij haar aan, ofwel de schuldenaar houdt wel een bankrekening bij de bank aan, maar heeft daarop (op dat moment) geen positief saldo. De beslaglegger en de deurwaarder hebben er uiteraard belang bij te weten welke van die betekenissen aan het “nee” van de bank moet worden toegekend. In het eerste geval zal beslag zinloos zijn, maar in het laatste geval kan een beslag doel treffen als er na de uitvraag, maar vóór de beslaglegging geld is bijgeschreven op de rekening.

3. In deze zaak heeft Rabobank de vraag of zij geldmiddelen van de schuldenaar onder zich heeft, ontkennend beantwoord. De deurwaarder vraagt Rabobank te verduidelijken welke beteke-

nis aan die negatieve beantwoording moet worden toegekend. Rabobank antwoordt dat art. 475aa Rv haar niet verplicht om deze verduidelijking te geven. Rabobank stelt zich in deze procedure op het standpunt dat de Algemene Verordening Gegevensbescherming (Verordening (EU) 2016/679, AVG) een ruimere uitleg van een op zichzelf duidelijke tekst belet (r.o. 5.3).

4. Naar de letter van de wet bezien heeft Rabobank een punt, zo geeft ook het hof toe (r.o. 5.4), maar uit de wetgeschiedenis blijkt klip en klaar dat de wetgever van meet af aan een andere bedoeling heeft gehad met deze inlichtingenbevoegdheid van de deurwaarder. En die bedoeling is dat de bank wél de door de deurwaarder gevraagde verduidelijking geeft. Het hof oordeelt dan ook dat Rabobank de gevraagde verduidelijking moet geven en baseert zijn oordeel op de bedoeling van de wetgever zoals deze naar voren komt uit de totstandkomingsgeschiedenis.

5. Art. 475aa Rv is op 1 januari 2021 ingevoerd (*Stb.* 2020, 177). Kort na invoering bleek dat sommige banken uit dit artikel afleiden dat zij de vraag van de deurwaarder of zij geldmiddelen van de schuldenaar onder zich hebben, ontkenkend moesten beantwoorden als de schuldenaar weliswaar een bankrekening bij hen aanhoudt, maar daarop geen batig saldo heeft. Dit was aanleiding voor het Ministerie van Justitie en Veiligheid om in de eerste helft van 2022 – dus minder dan anderhalf jaar na invoering – een wijziging van art. 475aa Rv te consulteren. Daarbij werd voorgesteld de zinsnede “of deze geldmiddelen van die schuldenaar onder zich heeft” te vervangen door “of de schuldenaar bij haar een betaalrekening of spaarrekening aanhoudt” (zie: <https://www.internetconsultatie.nl/verzamelwetbeslag/b1>).

6. In de memorie van toelichting bij de *invoering* van art. 475aa Rv stond al dat met deze bepaling voor de deurwaarder de bevoegdheid wordt ingevoerd “om voorafgaand aan de beslaglegging aan banken te vragen of de schuldenaar bij hen een bankrekening aanhoudt” (*Kamerstukken II* 2018/19, 35225, nr. 3, p. 48; zie ook p. 3 en 28). De wetgever heeft met art. 475aa Rv dus een andere bedoeling gehad dan Rabobank voorstaat. In de memorie van toelichting bij de *wijziging* van art. 475aa Rv wordt vervolgens opgemerkt dat de wijziging van art. 475aa Rv “verheldert” dat zij tot doel heeft de deurwaarder de bevoegdheid te geven om aan een bank te vragen of een schul-

denaar daar een rekening aanhoudt (*Kamerstukken II* 2024/25, 36638, nr. 7, p. 11-12). Uit de wets-historie blijkt dus onmiskenbaar dat het doel van de bepaling is dat de bank de bovengenoemde verduidelijking geeft, zo concludeert het hof (r.o. 5.4). De kantonrechter oordeelde eerder in gelijke zin, zie Rb. Amsterdam 5 maart 2024, «JOR» 2024/150, m.nt. Steneker, r.o. 6.9 en 6.10. 7. Op 1 juli 2025 is de in nr. 5 genoemde wijziging van art. 475aa Rv in werking getreden. Sinds die datum bepaalt art. 475aa Rv dat de deurwaarder bevoegd is ten behoeve van het leggen van een beslag “aan een bank te vragen of de schuldenaar bij de bank een betaal- of spaarrekening aanhoudt”. Daarmee is de cirkel rond: wat de bedoeling van de wetgever is geweest bij de invoering van art. 475aa Rv, is 3,5 jaar later ook met zoveel woorden in de wet opgenomen. Het arrest biedt daarmee een mooie illustratie van het belang van de wetshistorische en teleologische uitleg. Enkel het lezen van de letter van de wet is onvoldoende (en gelukkig maar). Voor de banken biedt de wetswijziging de gewenste duidelijkheid.

8. Ondanks de wijziging blijft art. 475aa Rv stof tot nadenken geven. De inlichtingenbevoegdheid van de deurwaarder is in verschillende opzichten beperkt. Zo geldt zij niet voor conservatoir beslag. Schuijling acht deze beperking ongewenst en pleit voor ruimere toepassing (B.A. Schuijling, ‘Het vernieuwde bankbeslag’, in: F.E.J. Beekhoven van den Boezem & B. Bierens, *Geld in beweging: actualiteiten geld en betalingsverkeer*, Deventer: Wolters Kluwer 2022, par. 4.2.2). Een tweede beperking is dat de bepaling de bank niet verplicht om saldo-informatie te verstrekken aan de deurwaarder. Steneker merkt daarvoor terecht op dat dit afbreuk doet aan de effectiviteit van de inlichtingenbevoegdheid. Hij geeft een zeer ruime uitleg aan art. 475aa Rv en meent dat de woorden “ten behoeve van het leggen van een beslag” al grondslag bieden voor het verstrekken van saldo-informatie («JOR» 2024/150, nr. 6 en 7 en Asser Procesrecht/Steneker 5 2023/264). Deze interpretatie gaat echter – zoals hij zelf ook opmerkt – wel ver en ik vraag mij af of een rechter een dergelijke extensieve interpretatie aan art. 475aa Rv zal geven. Andere auteurs geven dan ook aan dat art. 475aa Rv niet verplicht tot het verstrekken van saldo-informatie (K.J. Krzeminski, ‘De (grensoverschrijdende) informatieplicht

in het beslag- en executierecht', AA 2022/350, p. 350 en Schuijling, a.w.).

9. Steneker heeft ook betoogd dat art. 475aa Rv (oud) de deurwaarder de bevoegdheid geeft om informatie over kredieten van de schuldenaar bij de bank op te vragen («JOR» 2024/150, nr. 7); ook die informatie is immers relevant voor de vraag of het zin heeft om beslag te gaan leggen. Het nieuwe art. 475aa Rv verduidelijkt dat de deurwaarder die bevoegdheid niet heeft. Het lijkt erop dat art. 475aa Rv opnieuw gewijzigd zal moeten worden om de inlichtingenbevoegdheid van de deurwaarder zich tot saldo- en kredietinformatie te laten uitstrekken.

prof. mr. Y. Diamant
senior jurist bij De Nederlandsche Bank NV en
hoogleraar financiële netwerken en Europees
goederenrecht

195

Concerngaranties in bevrachtingsovereenkomst scheppen hoofdelijke aansprakelijkheid voor moedermaatschappij

Rechtbank Rotterdam
19 maart 2025, rolnr. HA ZA 23-185,
ECLI:NL:RBROT:2025:3750
(mr. Santema, mr. Spierings, mr. Sprenger)
Noot mr. R.I.V.F. Bertrams

Garanties in bevrachtingsovereenkomst.
Uitleg. Haviltex-maatstaf. Garanties moeten niet worden gekwalificeerd als borgtochtsovereenkomst, maar scheppen hoofdelijke aansprakelijkheid. Verwijzing naar HR 2 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2043. Tussenvonnis.

[BW art. 6:6, 7:850]

De borgtochtsovereenkomst is een in art. 7:850 e.v. BW geregelde overeenkomst, terwijl de zelfstandige onafhankelijke garantie geen specifieke wettelijke regeling kent. Er is geen sprake van abstracte (afroep)garanties, aangezien de garanties geen geobjectiveerde maatstaven bevatten in welke gevallen en wat de garant moet betalen/presteren. Dit betekent niet dat de garanties dan

als borgtochtsovereenkomsten gekwalificeerd moeten worden. Gedaagde kan zich immers ook als hoofdelijk schuldenaar in algemene zin hebben verbonden. Bij de beantwoording van de vraag hoe de garanties moeten worden gekwalificeerd, speelt de concrete partijafpraak een doorslaggevende rol. Hierbij moet het Haviltex-criterium worden toegepast, zodat beoordeeld moet worden welke zin partijen in de gegeven omstandigheden over en weer redelijkerwijs aan de bevoordelingen van de garanties mochten toekennen en wat zij te dien aanzien redelijkerwijs van elkaar mochten verwachten. Daarbij zijn alle omstandigheden van het geval van belang, in hun onderlinge samenhang bezien (HR 2 november 2018, ECLI:NL:HR:2018:2043).

Er is geen sprake van een borgtochtsovereenkomst, maar van een (separate) hoofdelijke aansprakelijkheid van gedaagde jegens eiseressen. Daartoe wordt als volgt overwogen. Art. 1 van de garanties bepaalt dat gedaagde onherroepelijk en onvoorwaardelijk, als zelfstandige verplichting, en niet als borg, de nauwkeurige nakoming garandeert van de verplichtingen van Sea and Rent jegens eiseressen uit hoofde van, of in verband met de bevrachtingsovereenkomsten (sub a). Verder is in dit artikel onder b opgenomen dat gedaagde naar eigen goeddunken van eiseressen en op eerste verzoek (i) de (niet nagekomen) verplichtingen van Sea and Rent zal nakomen en (ii) alle kosten, verliezen of aansprakelijkheden van eiseressen als gevolg van, of in verband met, het niet-nakomen van de verplichtingen door Sea and Rent zal vergoeden. Art. 1 sub b is ruim geformuleerd en gaat verder dan een borgtocht. Gedaagde garandeert immers niet alleen de nakoming van de verplichtingen van Sea and Rent onder de bevrachtingsovereenkomsten, maar het artikel schept ook een zelfstandig vorderingsrecht van eiseressen jegens gedaagde ten aanzien van alle kosten, verliezen of aansprakelijkheden als gevolg van of in verband met de tekortkoming(en) van Sea and Rent. De hoofdelijke aansprakelijkheid van gedaagde voor de voldoening van alle verplichtingen van Sea and Rent op grond van of in verband met de bevrachtingsovereenkomst volgt met zoveel woorden uit art. 2 van de garanties. In art. 6 van de garanties doet gedaagde bovendien afstand van haar recht om van eiseressen te verlangen eerst Sea and Rent aan te spreken. Ook hieruit volgt een rechtstreeks vorderingsrecht